Când Bunicul era mic,
devenise deja capul familiei.

În loc să meargă la școală, se ducea să muncească la câmp.
Lucra din greu, la fel ca un adult.
Știa cum să descifreze vântul și norii.
Era singurul său joc și unica modalitate prin care putea să călătorească.

Apoi, Bunicul a devenit soldat.
Și-a păstrat arma, dar și-a pierdut un deget.

A primit o scrisoare de mulțumire de la Președinte
cu mult, mult timp în urmă.
Scrisoarea se odihnește într-o ramă aurită, pe peretele din salon.

Uneori Bunicul curăță rama cu batista sa cea veche,
pentru ca praful să nu-i acopere mândria.

După armată, Bunicul a devenit tâmplar.

Toată lumea îl cunoștea pe Carol Glorie:
făcea leagăne pentru fiecare copilaș,
bănci pentru școlile pline de copii
și balansoare frumoase pentru bătrâni.

În același timp, a pus bazele unei case de copii
împreună cu bunica Laura, mătușa Paula, unchii mei
Anton și Petre și în cele din urmă cu Mama.